

— Ехъ, туй търси, бабо, моята дружина! Ще си отиграемъ! Ще съберемъ сжчки, шума и трънаци. И огънь ще стъкнемъ, както ний си знаемъ. Па ще го прескочимъ — да бждемъ юнаци!

Изскочихъ на двора и викнахъ възрадванъ на моитѣ хора:

— Патиланци вѣрни, вървете и спете! Още въ тъмно утре тука се явете. На лозе ще идемъ да плашимъ змиитѣ! Ще съберемъ сжчки, шума и трънаци. Ще подпалимъ огънь и ще го прескочимъ, та цѣла година да бждемъ юнаци!

Полудѣ отъ радость моята дружина...

— Ехъ, веднажъ да съмне!

Тая сутринъ рано (баба още спѣше), дружината вече на двора крещѣше!

— Спишъ ли, спишъ ли още, бате Патилане! Хайде викай баба по-скоро да стане!

Азъ събудихъ баба. Тя се попрозяна, но нищо не каза. Отъ леглото стана. Уми